

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: Udrag fra JOHANNES EWALDS LEVNET OG MEENINGER

Citation: Ewald, Johannes: "Johannes Ewalds samlede skrifter", i Ewald, Johannes: *Johannes Ewalds samlede skrifter*, Gyldendal, (1969), s. 311. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ewald06val-shoot-idm140353510961440/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Johannes Ewalds samlede skrifter

JOHANNES EWALDS LEVNET OG MEENINGER 311

ligste, under hendes Billede — hemmelig ønske sig hende værdig — sætte sig for, at stræbe derefter — og vist langtfra at skrækkes for hende, kun skrækkes for nogentid, at fornærme den Dyd, der har sit Tempel i hendes ædle Hjerter —

Men skulde det være let, min Herr Moralist, altid at skjælné Dydens Alvor fra Prudens Kunst — Eller med andre Ord, skulde denne sidste ikke ved Vittighed og Øvelse, kunde lære fuldkommen at efterabe disse ukunstlede Træk af Uskyldigheden? --

Sandt at sige, min Herr, Deres Spørgsmaal -- --

Dog min Skjæbne har mange Aar efter den Tid, hvis Historie jeg fortæller, bragt mig til at rende Panden i Stykket, imod en anden Prude, || som jeg ikke skal forsømme, efter min Evne at forevige en Smule — og jeg haaber i Anledning af hende, at kunde bidrage meget til denne Materies fuldkomne Oplysning -- Nu vil jeg kun sige en af mine Meeninger desangaaende — Jeg har nemlig det stadige Tillid til Forsynet, at det til Dydens Sikkerhed ikke har tilladt nogen, at efterabe den saaledes, at et Menneske uden Skjodesløshed, eller uden Lidenskabernes Forblindelse kunde blive be draget derved — For en opmærksom Kjender, vil Lasteret uden Tvivl røbe sig strax — fordi vi ved en nogenledes flittig AgtpaaGiveness paa Mennesket, langt bedre og fuldkomnere kan lære at forstaae det hieroglyphiske Sprog, hvormed endog de fineste og mindst bevogtede Miner tale; end af de beste Grammatiker, det, der allene gaaer igjennem Læberne — da nemlig Affecten og Hjertet ulige oftere blander sig i hiint, end i dette — Og selv for den meest uerfarne, naar han kun tillige er saa frygtsom og forsigtig, som han bør være, og for Resten har de faae sunde Maximer, som den allerenfoldigste bør være udrustet med, kan det neppe skjule sig længer, end indtil det maae snappe efter Været — thi enhver Forstillelse er

312 JOHANNES EWALDS LEVNET OG MEENINGER

vist et udmattende Arbeide, og kan ikke udholdes uden Hvile — — — Nu vil jeg vende tilbage til den Nymphé, som jeg her taler om —

Egentlig har jeg kun to Ting tilbage, at sige om hende — den ene, at hun kort efter den Tid, da jeg fortvivlede over hendes strænge Dyd, tilstædte en af min Verts Drengé, en Frihed, hvis Følger hver Dag blev kjendeligere paa hendes Person — Hun tvang sin Fader, pludselig at lade denne Dreng gjøre til Karl, til Borger og til hendes Mand, som da af skyldig Taknemmelighed ligesaa pludselig gjorde ham til Grand-Papa — Hendes Skjæbne var siden meget uheldig, og hun er desuden død, saa at jeg havde Aarsager nok, at tilgive hende den Fortrydelse, som hun den Tid forarsagede mig — dersom hun og ikke, endskjønt kun Hændelseviis, dog først havde tilveyebragt, mig den største, den meest himliske Lyksalighed, som jeg nogentid har nydt, og nogentid kan komme til at nyde herpaa Jorden — Og det er den anden Ting, som jeg har at sige — Jeg har før fortalt, at jeg efter den Tid, da hun paa saa forhaanende en Maade havde givet mig Kurven, fandt for got at anstille mig endnu ærbødigere imod hende, end før — Hun syntes at være ret vel tilfreds dermed, og hun toog imod min Opvartning uden alle Omstændigheder —

En Formiddag, den uforglemmeligste, den meest velsignede i min LeveTid, bad hun mig bringe nogle Kniplinger til et af hendes Sydskende-Børn, som jeg hidindtil ikke havde seet — Jeg fulgte hendes Anviisning, og spurgte efter den ældste Jomfrue H*** — Hun sad just til Bords med sine Forældre, og hun kom følgelig ud til mig i det Værelse, hvor man havde ladet mig gaae ind — Hun kom — o Himmel! — o salige Øyeblik, hvor gjerne vilde jeg kalde dig tilbage, og hefte min heele Sjæl fast til dig, og glemme alle mine Gjenvordigheder, al mit Kummer for din Skyld — Hun kom — — — min